

Hoofdstuk 1

‘Ik ga mam!’

‘Gré! Je brood!’

‘O ja!’

Margreet kwam weer de keuken in. Mét broodtrommel en fles rende ze toen vlug de deur uit, pakte gehaast de fiets, die al buiten stond met de tas achterop. Geen tijd meer nu, om het in de tas te stoppen. Ze zou het maar even in de hand houden. Ze trapte zo hard als ze kon door de straat, zwenkte met een gevaarlijk wijde bocht de hoek om. Ze zouden toch wel op haar wachten? Stel je voor, de eerste dag nota bene, zou ze daar helemaal in d’r eentje naar school kunnen trappen. Nee, ze stonden er nog. Gelukkig.

‘Wie is er weer te láát?’ galmde Pieter met een lange uithaal toen Margreet hijgend en puffend bij het groepje stopte.

‘Ben jij al wakker?’ informeerde Margreet vriendelijk.

‘Bij de eerste zonnestralen was ik het bed al uit’, vertelde Pieter ernstig. ‘Zó groot was m’n verlangen om weer naar school te gaan.’

‘Dat waren zeker je zenuwen’, constateerde Ellie nuchter.

‘Hoeveel goede voornemens heb je voor dit jaar, Piet?’

‘Jongens, hou nu eens op met dat gezwam!’ Hans sprong op de fiets. ‘Het is hoog tijd en we gaan eerlijk om de beurt voorop, hè? Niet dat gezeur meer van vorig jaar, asjeblijft.’

‘Geef je zelf het goede voorbeeld, Hans?’

‘Zal ik doen. Kom Jan, wij beginnen. Kan het vrouwvolk weer aan het tempo wennen.’

Luide protesten van de meisjes. ‘Wij doen niet voor jullie onder, hoor.’ ‘O, wat verbeelden de heren zich weer veel.’

Margreet had kans gezien vlug haar broodtrommel en fles in de tas te stoppen. Nu de tas weer onder de snelbinders. Ziezo, klaar voor de start.

Met Ellie reed ze achteraan. Het was een hele sliert.

‘Hans, denk je aan de kleintjes?’

‘Ja, ze krijgen nu de vuurdoop.’

‘De kleintjes.’ Margreet moest even lachen. Dat waren de drie brugklassers die vandaag voor het eerst meefietsten. Dat zou ze nog niet meevallen. Ze moesten de eerste dagen maar wat kalm aan doen. Vorig jaar hoorde zij bij die “kleintjes”. Nou, ze wist het nog best.

‘Dát hou ik nooit vol, dát kan ik niet’, had ze de eerste dagen gedacht, als ze met de groep meefietste. Maar elke dag ging het beter. Je wende eraan.

Zie je wel, de jongens deden het kalm aan. Ze moesten er allemaal nog even aan wennen na de lange vakantie. Fijn dat het goed weer was. Als je meteen de eerste dagen al regen had, brrr! Dan zou je de moed meteen al in de schoenen zakken. Een halfuur over die lange kale dijk in regen en wind was geen pretje. ‘k Heb nog niet veel zin’, zuchtte Ellie naast haar. ‘Jij?’ Margreet haalde haar schouders op. Ze had eigenlijk best wel weer zin. Wat moest je nu nog langer thuis doen? En leren deed ze graag. Ellie niet, dat wist ze wel. Dat was natuurlijk het probleem.

Joke, haar zus, die voor hen reed met Tineke, hield haar vaart in, zodat ze precies tussen Margreet en Ellie terechtkwam. ‘Wat hoorde ik je daar zeggen Ellie? Heb jij zin om te beginnen?’

‘Je hebt het maar weer half gehoord, suffie. Ik had het trouwens tegen Margreet.’

‘Weet ik, dierbare zus. Maar ik wilde jullie graag gezelschap houden.’

‘En met z’n drieën het hele fietspad in beslag nemen en een bekeuring krijgen’, mopperde Ellie.

‘Geen tuut te zien, zus. Die slapen nog.’

Margreet schoot ineens naar voren. Zo, die twee zussen moesten het maar uitzoeken. Die zaten elkaar zo vaak in het vaarwater.

Ze reed nu naast Tineke. Daar ging ze toch het meest mee om. Tineke zat ook bij haar in de klas.

‘De pont! Opschieten!’

Die kreet uit de voorhoede werkte als een trap op het gaspedaal.

Er werd niet meer gepraat. Stil en verbeten werd even nóg meer vaart gezet. De brugklassers móésten even mee, of ze wilden of niet. De pont ... hij lag aan deze kant. De jongens begonnen te bellen. Als de pontbaas hen zou horen of zien, zou hij vast wel even wachten met overvaren. Het was een beste vent. Anders zouden ze zeker een kwartier moeten wachten voordat hij weer terug was van de overkant.

Hijgend en puffend reden ze rammelend over de planken van het kleine pontveer.

Gehaald! Tevreden keken ze elkaar aan. Nu konden ze even uitblazen.

‘Zo jongens!’ groette de pontbaas hen. ‘Ik ben blij jullie weer terug te zien, hè? Dat brengt weer wat leven in de brouwerij, hè?’

‘Zegt u dat over een poosje nog, Jansen?’ informeerde Koos vriendelijk.

Ze lachten allemaal, ook de pontbaas. Zijn gezicht was een en al bruine rimpels. Hij sloeg Koos op de schouder. ‘Ik was nog niet uitgepraat, hè jongen?’ zei hij vriendelijk. ‘Ik wou dit er nog bij zeggen, hè, als jullie je netjes gedragen, zal ik elke dag even op je wachten, hè?’

‘Hoera!’ riep Jan.

Ze lachten maar een beetje. Ze waren wel eens vervelend geweest. De pontbaas zei dan niets, maar hij had ze zwijgend en afdoende afgestraft: de volgende dagen stak hij net af naar de overkant als ze eraan kwamen fietsen. Hoe vaak zou Jansen ‘hè’ zeggen, als hij wat vertelde, dacht Margreet. Het was een echt stopwoord van hem.

Ze keek over het rustig stromende water van de rivier. Zo vaak had ze het al gezien, maar het was altijd mooi en altijd anders. De helderblauwe lucht, met een enkele verdwaalde witte wolk, gaf ook glans aan het water, dat vaak zo grauwas. Het stroomde wervelend langs de kribben die loodrecht van de oever de rivier instaken. In kleine golfjes liep het daartussen tegen de kant, waar wilgentakken zacht mee wiegden.

Er was altijd leven op de rivier. In de verte hoorde je het zachte getjoek van een opkomende boot, het water ruiste langs de pont, een paar kokmeeuwen vlogen krijsend mee.

Met een schurend geluid schoof de oprit van de pont over de weg: ze waren er. Luid rumoerend fietsten ze in een lange rij de pont af.

‘Tot vanmiddag, Jansen!’

‘Doe je best, jongens. Tot vanmiddag, hè?’

Nu nog de dijk. Er was geen wind, dus die konden ze nu in twintig minuten wel doen.

Bij de school begroetten ze elkaar luidruchtig. De meisjes van havo 2 stonden in een grote kring. ‘Hebben jullie Haantje al gezien?’ vroeg Annemarie de Geus geheimzinnig. ‘Nee! Wat dan?’

Meneer de Haan, die nog steeds vrijgezel was, stond altijd in het middelpunt van de belangstelling van het vrouwelijk deel van de leerlingen.

‘Hij heeft een ring om’, zei Annemarie en keek met pretogen al die nieuwsgierige gezichten langs. Het was even stil. Zó’n indruk maakte dat.

Toen kwamen de vragen.

‘Hoe weet je dat?’

‘Wie is het, Annemarie?’

‘Vertel eens, ken je haar?’

‘Wie?’ vroeg Annemarie verbaasd. ‘Jullie denken toch niet dat hij een meisje heeft? Ik zei toch niet dat hij verlóófd was?’ Ze proestte het uit. ‘Hij heeft een nieuwe zégelring.’

‘Flauw!’ zei Anke met een kort schouderophalen.

Maar er was geen gelegenheid meer er verder op in te gaan.

‘Daar heb je die meid van Van den Borge!’ zei Nel ineens.

Ze keken allemaal dezelfde kant op als Nel. Een lang meisje, met blonde krullen, ging de schooldeur binnen.

‘Wie is dat, Nel?’ vroegen ze nieuwsgierig.

‘Ze woont bij ons in het dorp’, vertelde Nel. ‘Haar vader en moeder zijn gescheiden. Haar moeder is weer getrouwd en in ons dorp blijven wonen. Betsie is toen naar haar vader in Den Haag verhuisd, maar nu is die vader erg ziek, heb ik gehoord.’

Daarom is ze zeker teruggekomen.’
Nel had een aandachtig gehoor.
‘Hoe oud is ze, Nel?’
‘Ze is een jaar ouder dan wij, maar ze is een keer blijven zitten.
Dus je hebt best kans dat ze bij ons in de klas komt.’
‘Is ze aardig?’ vroeg Tineke Verhoog bezorgd.
‘Ik weet het niet’, zei Nel eerlijk. ‘Op de lagere school zat ze een
klas hoger. Ze is wel een beetje verwaand, geloof ik.’
De bel ging. Er was nu geen tijd meer om alle nieuwtjes uit te
wisselen. Dat moest verder wachten tot de pauze.
Margreet keek op haar rooster welk lokaal ze moest hebben.
Fijn, dat hun oude clubje bijna helemaal weer in deze klas zat.
Alleen Marlies was afgevallen, die was overgestapt naar de
mavo. Zou dat nieuwe meisje waar Nel het over had, nu in haar
plaats komen?
‘Een beetje bij elkaar’, stootte Nel haar aan. Margreet knikte.
Annemarie en Tineke zaten al, Wilma en Anke stoven al naar
de plaatsen daarachter. Te laat!
Twee jongens namen met een brede grijns de tafels in beslag.
‘Flauw! Dames gaan voor’, pruttelde Wilma.
‘Wij vormen de achterhoede, dat is beter voor jullie’, grijnsde
Peter.
De meisjes namen de plaatsen ervoor, Nel schoof er vlug naast
en Margreet kon nog achter haar zitten. Fijn, nu zat ze naast
Tineke ook nog. Zo zaten ze in rijen van drie bij elkaar, dat was
wel leuk. Maar of dat in de andere leslokalen ook zou lukken?
Sommige leraren wilden per se hebben dat je altijd bleef zitten
waar je de eerste dag zat. Anders konden ze al die namen niet
onthouden. Andere leraren namen het niet zo precies. Daar
kon je best een paar keer in een jaar naar een andere hoek van

de klas verhuizen. En tóch wisten die altijd precies je naam. Margreet legde haar agenda alvast op de bank. Die zou ze vandaag heel wat keertjes nodig hebben. Voordat je aan een nieuw rooster gewend was! Het werd even stil in het lokaal. Margreet keek op. O, daar had je meneer Willems met dat nieuwe meisje. Zie je wel, dan kwam ze dus toch in deze klas. ‘Jongens en meisjes, er komt onverwacht nog een leerling in jullie klas bij. Dit is Elizabeth van den Borge. Eens kijken of er nog een plaats over is, Elizabeth.’ Zoekend gingen zijn ogen door het lokaal. Schuin voor Margreet was nog een stoel leeg. ‘Daar meneer’, wees het meisje zelf en ze liep er meteen maar naartoe. Nou, die is niet verlegen, dacht Margreet. En ze leek zo, ja, zo volwássen! Ze zat nu schuin voor Margreet. Mooi blond haar, dacht Margreet. En zo te zien waren het echte krullen. Haar kleren waren ook al helemaal niet zo schoolmeisjesachtig. Zou dat komen omdat ze in Den Haag had gewoond? Anders toch wel zielig, als dat verhaal van Nel waar was. Elizabeth van den Borge, zei meneer Willems. Nel had het gewoon over Betsie gehad. Zou ze zich zo voluit noemen? Nou, ze had gelijk, hoor. Het klonk veel mooier. Ze had het zelf ook gedaan. Margaretha van Enkhuizen, nou, dat klonk best. Thuis was het altijd Gré. Afschuwelijk gewoon, zo’n huis-tuin-en-keukennaam. Toen ze in de brugklas kwam, had ze dat meteen veranderd. Elke keer als haar naam gevraagd werd, zei ze: ‘Margaretha.’ Dat was toen vanzelf Margreet geworden, maar dat was nog wel aardig. Beter in ieder geval dan Gré. Thuis hoefde ze daar

niet over te beginnen. Dat zouden ze toch maar flauwekul vinden.

‘Jongelui, laten we beginnen.’

Dat was meneer Willems.

Alle handen vouwden zich en alle hoofden bogen zich. Meneer Willems dankte in een eenvoudig gebed de Heere voor Zijn bewarende zorg, ook in de vakantie. Ze mochten allemaal weer gezond op school terugkomen. Hij vroeg om hulp en kracht voor het nieuwe seizoen en of ze ook in het nieuwe schooljaar bewaard mochten blijven voor een onverwachte en onverzoende dood.

Na het “amen” was er even een druk geschuifel.

‘Je boeken, jongelui.’

De eerste schooldag was begonnen.

Met een zucht zette Margreet haar fiets in de schuur. Ziezo, de eerste schooldag zat er weer op.

Ze liep regelrecht door de keuken naar de kamer; daar was moeder druk bezig met de was. De hele tafel lag vol stapeltjes witgoed en van de strijkplank dampte de stoom.

‘Ha mam!’

‘Dag Gré.’

Margreet keek rond. Bah, wat een ongezellige rommel. Ze plofte neer op een lege stoel.

‘Daar zit onze dame’, grijnsde Wim.

Margreet keek haar oudste broer aan. ‘Er werd je niets gevraagd, jochie. Je schijnt nogal goed op de hoogte te zijn hoe jongedames zich gedragen.’

Wim keek even schuin naar moeder, die rustig doorging met strijken. Hij ging maar niet verder op dit netelige onderwerp door.

Margreet pakte de theepot, die in de theemuts op tafel klaarstond.

‘Schenk je mij ook nog een keer in?’ vroeg Wim.

‘Omdat je het zo vriendelijk vraagt’, grinnikte Margreet.

‘Geef mij dan ook nog maar een kopje’, zei moeder. ‘Dan ga ik er even bij zitten.’

‘Hè, ja’, zei Margreet, ‘U bent ook altijd aan het werk.’

‘Ja kind, er is veel te doen met vijf van die spruiten en een werkster heb ik niet.’

Nee, dat zou inderdaad niets voor moeder zijn. Als het dan niet naar haar zin was, zou ze ’s avonds alles weer over doen. Ze grinnikte.

‘Binnenpretjes?’ informeerde Wim nieuwsgierig.

‘Je mag wel alles eten, maar niet alles weten’, kreeg hij als antwoord.

Margreet rekte zich uit. ‘Wim, kijk even een andere kant op, want dit is ook niet zo damesachtig. Maar ik ben zó stijf! ’k Kan wel merken dat ik de hele vakantie bijna niet gefietst heb.’

‘Daar ben je vlug genoeg weer aan gewend’, zei moeder. ‘Jullie hadden vandaag wel mooi weer. Hoe groot was de groep?’

Margreet zat te tellen. ‘Tineke natuurlijk en Ellie en Joke, Hans en Jan en Pieter niet te vergeten, die praatjesmaker. Dan Dinie Versteeg nog en Paul Bremer. Ook nog drie nieuwelingetjes voor de brugklas. Dus met Margreet erbij zijn dat er twaalf.’

‘Wie is die laatste, Gré?’ informeerde Wim vriendelijk.

‘Flauw.’ Margreet haalde haar schouders op. Moeder lachte wat, ging toen vlug weer strijken. Als ze even doorging, kon ze net voor het eten klaar zijn. Jan was met zijn vriendje naar de boerderij en de twee meisjes, Willie en Rianne, de jongsten, waren samen in de tuin aan het spelen.

‘Als je zo naar boven gaat, kun je alvast wel wat meenemen’, zei ze tegen Margreet. Die knikte en liep even later met haar schooltas in de ene en een stapel strijkgoed op de andere hand behoedzaam de trap op. Ze grinnikte. Stel je voor dat ze het liet vallen. Dan zou moeder in staat zijn alles opnieuw te gaan strijken. Want het moest toch netjes in de kast liggen.

In haar kamertje zette ze eerst het raam wat verder open. Het was nog zo heerlijk buiten. Ze keek tevreden rond. Het was maar een klein hokje, er konden net een bed en een tafel met een stoel staan, maar ze was o zo blij dat ze in ieder geval dit kamertje voor zich alléén had. De twee jongens sliepen op de zolder en Willie en Rianne moesten een kamertje delen.

Die Elizabeth van den Borge zou wel een knots van een kamer hebben. Die leek zo deftig. En een werkster waarschijnlijk ook wel. Zou ze morgen eens een praatje met haar proberen te maken? Ze leek zo veel ouder, misschien was ze er wel helemaal niet van gediend. Maar het was ook niet leuk als ze haar links zouden laten liggen. Ze had al zo veel meegemaakt: een moeder die voor de tweede keer trouwde en een vader die erg ziek was ... Het was toch heel wat.

Margreet kon er zich geen voorstelling van maken hoe dat zou zijn. Ze voelde toch wel medelijden met dat grote knappe kind, maar diep in haar hart was ze ook vreselijk nieuwsgierig. Misschien was ze wel van een heel deftige familie. Van den Borge ... ach, zo’n naam zei eigenlijk niets. Zijzelf heette Van Enkhuizen. Dat klonk zéker zo deftig. Ze had wel eens gedacht dat er vroeger toch best een baron of graaf van de stad Enkhuizen moest hebben geleefd. Misschien waren zij daar héél in de verte nog nakomelingen van en hadden ze óók nog een beetje blauw bloed. Al was daar niet veel meer van

te zien, want vader was toch maar een gewone timmerman. Dromerig keek Margreet uit het raam. Stel je voor, dat je op een kasteel of een groot landhuis zou wonen ... Als je dan uit een van de ramen van je kamer keek, kon je natuurlijk ver kijken over de bossen en landerijen die bij het kasteel hoorden. En er lag natuurlijk een grote vijver bij, waar je 's zomers kon roeien en 's winters kon schaatsen ...

Van beneden uit de tuin klonk een doordringend gekrijs. Met een plof was Margreet weer in de werkelijkheid terug.

Ze zag nog net hoe Willie Rianne, het jongste zusje, ondersteboven had geduwd. Dat was zeker een beetje hard aangekomen. Wacht, zij zou er maar even naar toe gaan, anders moest moeder weer van haar werk af...

Met een paar grote sprongen 'nam' ze de trap. Door de keuken was ze met een paar stappen buiten.

'Kom maar hier, zandkabouter', zei ze en tilde haar jongste zusje op.

'Oei, oei, wat zie je eruit. Zand en tranen, die horen mooi bij elkaar. Kom, dan zal ik je even schoonpoetsen.'

Rianne snikte nog wat na. Willie was nergens te zien. Die voelde zich zeker toch een beetje schuldig.

'Haaltje telle?' vroeg Rianne, toen ze er weer een beetje toonbaar uitzag. Margreet schoot in de lach. 'Heb je een beloning verdiend, nu je je zo stil hebt laten schoonpoetsen?'

Margreet had een keer, toen de twee kleine zusjes erg verdrietig waren omdat ze niet mee mochten met vader en moeder, zomaar een verhaal gefantaseerd, heel dwaas en heel lang. Maar dat was blijkbaar toch wel in de smaak gevallen. Nu vroegen ze er steeds om als er zich een gelegenheid voordeed.

'Vanavond, als je naar bed gaat', beloofde Margreet. 'k Heb

nu toch nog niet veel huiswerk. Maar nu ga ik eerst moeder helpen met tafeldekken. Straks komt papa thuis en dan moeten we eten. Kom je helpen? Dan mag jij de lepels en vorken op tafel leggen. Dat kun je al best.'

Rianne was haar verdriet alweer vergeten.

Met z'n allen zaten ze om de tafel. Vader, moe na een lange dag, zei niet veel.

Hij liet zich de bloemkool goed smaken en schraapte verzadigd zijn bord leeg.

Margreet ergerde er zich aan. Ze had een beste vader en een schat van een moeder, maar zo héél gewoon. De pannen op tafel, dat scheelde in de afwas, je bord móest je wel schoon schrapen, want daar werd straks de pap in opgeschept ... Moeder met haar werkschort aan tafel en vader met het zaagsel nog in zijn haren. Het zou toch best een beetje anders kunnen? Ze had wel eens bij haar vriendinnetje Tineke Verhoog gegeten, daar was het óók heel gewoon, maar toch was er meer ... tja ... hoe moest je dat noemen ... meer stijl. Ja, dat was het woord. Tevreden knikte ze.

'Smaakt het, Gré?' informeerde moeder, die haar zo vergevoegd zag kijken. 'Heerlijk, mams', zei ze vlug, terwijl ze haar wangen knalrood voelde worden. Oei, maar goed dat moeder haar gedachten niet kon lezen. Het was toch een lieverd, zoals ze zich altijd uitsloofde. Nee, dan mocht ze niet zo kritisch zijn. Die uiterlijke dingen kwamen er toch ook niet zo veel op aan. 'Hoe was het met Knopie?' informeerde ze vlug bij Jan.

'Gré', waarschuwde moeder.

'O ja', Margreet lachte ondeugend. 'Jan, hoe was het vandaag met menéér Knoops?'

Jan was nu in groep zes aangeland en kreeg les van meneer

Knoops, oftewel 'Knopie' in de omgangstaal.
'Goed hoor', zei Jan gemoedelijk. 'Hij heeft beloofd dat we een hamster in de klas mogen.'
Jan en beesten, dacht Margreet vermaakt. Dan was het wel goed.
'Nou, nou', zei ze, 'Kno- meneer Knoops wil het zeker gezellig maken in de klas.'
Jan knikte. 'O ja, hoor. En er hangen zulke mooie platen aan de muur. Ik vind hem toch wel aardig, hoor', besloot hij niet helemaal logisch.
Margreet zei verder maar niets en zag het ondeugende gezicht van Wim. Zij had zelf ook bij Knopie in de klas gezeten en nogal eens wat strafwerk moeten pennen. Ze was dan ook niet altijd zo gemakkelijk geweest, bedacht ze eerlijk. Jan was zo'n goedzak. Die zou het wel met hem kunnen vinden.
'We gaan lezen', zei vader. 'Jan.'
Jan stond al op om de Bijbel te pakken.
'Waarover heeft de meester verteld vanmorgen?'
'Hij is helemaal opnieuw begonnen', vertelde Jan.
'Onze juffrouw ook', riep Willie, die zich nu ook even wilde laten horen. 'Over de schepping.'
'Goed, dan lezen we dat nu ook', zei vader. 'Eerbiedig ... In den beginne schiep God de hemel en de aarde.'
Margreet luisterde naar de bekende woorden. Dat de meeste mensen dit niet meer wilden geloven ... De leraren op school hadden het vaak uitgelegd ... de evolutietheorie, wat dat inhield, waarom bijna iedereen daar in geloofde, en daartegenover het eenvoudige scheppingsverhaal. Ze hadden dat zo mooi uitgelegd, nou, daar hoefde je dan niet over te twifelen.
'Laatste woord, Willie?'

Oei, daar had ze mooi zitten dromen. Van het hele hoofdstuk had ze verder niets gehoord. Ze luisterde naar de bekende woorden van vaders gebed.

Nu even helpen afruimen. Wiens beurt was het deze week om af te drogen? Moeder waste altijd af. 'De vaat van het warme eten is zo vet', zei ze altijd als Margreet wel eens voorstelde het te doen, 'die doe ik liever zelf. Dan weet ik tenminste zeker dat alle pannen goed schoon zijn.'

Willie was aan de beurt.

'Zal ik Rianne dan alvast uitkleden, mam?' stelde Margreet voor. Moeder, toch moe van de drukke wasdag, knikte. Rianne stond al aan de knoopjes van haar jurk te trekken. 'Kan ik sellef', verklaarde ze resoluut. 'Natuurlijk', beaamde Margreet, maar ze hielp haar zo ongemerkt toch.

'Gewassen heb ik je straks al. Ziezo, je nachtpon aan en tandenpoetsen, dan mag je nog even spelen totdat het tijd is.'

'Haaltje telle.' Nee, dat was ze nog niet vergeten.

'Kom dan maar, dan gaan we op jouw bed zitten.'

Met Rianne dicht tegen zich aan fantaseerde Margreet een lang verhaal over een verdwaalde hond. Alles ging mis, hij kon zijn baasje maar niet vinden. Maar het moest natuurlijk een goede afloop hebben, dus eindelijk, ja hoor, hij kwam toch weer bij zijn baasje terecht. Rianne zuchtte van opluchting.

'Wat heb jij een dikke duim, zeg!' klonk het ineens achter de deur.

'Luistervink!' schold Margreet. 'Ik wist niet dat deze verhalen nog op jouw niveau waren.'

Ze hoorde Wim grinniken. 'Ik heb er toch van genoten, zus. 'k Zou zeggen: je kunt wel schrijfster worden.'

'Hoepel nou maar op', zei Margreet ongeduldig. Ze kreeg er een kleur van. Die rare Wim.

Toch ... in haar hart vond ze het wel leuk. Ze had er zelf ook wel eens over gedacht. Ze fantaseerde graag. Op de lagere school had ze altijd hoge cijfers voor haar opstellen.

‘Haaltje telle’, Rianne duwde eens tegen haar arm. Margreet schrok op.

‘Nee, poesje, nu is het verhaal uit. Je mag nog even spelen totdat mama je naar bed komt brengen, Margreet gaat nu huiswerk maken.’

In haar eigen kamertje legde ze met een plechtig gebaar haar agenda op de tafel.

De eerste dag ... Het zou weer gaan beginnen ...